

PASSEJANT PER LES PRIMERES JORNADES D'ESCRITORS PENEDESENCS, AL JUNY DEL 2003

A principis de setembre del 2002, quan els ceps del Penedès estan curulls de raïms i els carrers de Vilafranca encara fan olor de pólvora i sembla que el toc de la gralla és una remor present, ens reuníem per primera vegada la nova comissió literària de l'IEP. Teníem l'encàrrec de dinamitzar aquesta secció de l'IEP. El primer que ens vàrem plantejar va ser recuperar els premis literaris de Sant Jordi, però després de debatre idees diverses, que no totes s'han pogut fer realitat (però s'hi faran de mica en mica), vam acordar tirar endavant el projecte de la primera matinal d'escriptors penedesencs.

Era un repte, perquè volíem comptar amb els escriptors, però també amb tots els penedesencs i totes les penedesenques a qui agrada la literatura.

Vam tenir la gran sort de comptar amb el suport de l'Associació d'Escriptors en Llengua Catalana i de la Institució de les Lletres Catalanes. Calia engrescar els escriptors i les escriptores perquè fessin un racó a la seva agenda i col·laboressin en el projecte.

Val a dir que tothom va respondre a la invitació amb entusiasme.

Després de mil gestions que la comissió va anar resolent amb diligència, el 7 de juny es feia realitat el projecte.

La sala d'actes del Museu que ha estat testimoni de tants esdeveniments relacionats amb la nostra cultura ens acollia, gràcies a l'amabilitat del Museu del Vi.

El nostre president Joan Solé inaugurava la matinal, donava la benvinguda als assistents i plantejava nous reptes a la comissió, que a hores d'ara no sabem si podrem assumir.

La taula rodona, presentada per en Pere Martí Bertran, obria una matinal que va comptar amb una nodrida presència d'assistents, i els membres de la taula ens van començar a oferir les mirades sobre el Penedès que viuen en les seves obres.

El Xavier Hernández va fer una passejada pel seu Penedès, quasi fotogràfica, o potser més ben dit pictòrica, on tots els assistents ens vàrem poder identificar amb molts dels racons als quals feia referència. La sensibilitat de la seva anàlisi ens va impactar, però encara més la riquesa de la seva exposició, ja que tenia talla d'assaig literari.

La Vinyet Panyella, a part d'omplir-nos de la llum de la seva ciutat, Sitges, de fer-nos sentir present el Modernisme que la impregna, de fer-nos mirar per les finestres de la seva poe-

sia, que no són altres que les finestres de la seva llar, de la seva vida..., ens va obsequiar amb alguns poemes inèdits que ens van fer humana i propera la persona.

L'Oriol Pi de Cabanyes ens va fer viatjar per la història, i reflexionar sobre el que a ell li agrada anomenar "Marca Penedès", deixant de banda termes com Gran Penedès o Penedès històric. Amb ell recordarem llocs i fets tan diversos com per on passava la Via Augusta, els visigots, els sarraïns, els orígens de la paraula Penedès... Ens va fer sentir a tots, des de la història, des de l'etimologia, participants i ocupants actuals d'aquesta terra amb tanta solera. Ens sentíem successors dels habitants dels castells roquers, o valoràvem amb ell la importància de la nostra presència en els llocs que constitueixen ara aquest seu/nostre Penedès-Garraf.

La Teresa Costa ens obligà a pensar i a reflexionar. Agafant-nos de la mà vam aprendre a desbrossar el bosc, el dels escriptors, el del seu món interior, el que ens fa humans, el que ens retorna al passat, a la pau de l'esperit, el que ens fa gairebé eterns... i tot des de la protecció d'aquest boscatge penedesenc que li serveix de referent en l'acte d'escriure, i sobretot de viure, ella que viu per escriure.

Després d'un petit parèntesi (cava i pa amb tomàquet), la matinal va continuar amb força i l'Àlex Susanna ens acostà a Gelida, al Penedès, que viu i envolta la seva llar, la presència dels seus pins i de la neu massa sovint insòlita en aquest nostre paisatge que ell transcriu en els seus poemes. També repassarem els temes que fan universal la seva poesia: l'amor, el pas del temps, la família, les ciutats... Tot un plaer escoltar aquest penedesenc d'adopció a qui l'atzar va portar a viure en aquest terròs nostre.

Tancaven la matinal el Jordi Llavina i el Valeri Laguna, que ens presentaven, amb un to més distès el Jordi i més acadèmic el Valeri, l'obra del David Jou. Des de les seves mirades ens acostaven a aquest poeta que viu el dia a dia amb la ciència, però que sap retrobar-se amb la poesia i fer de la seva obra un mirall de sentiments, de quotidianitat, d'il·lusions, de frustracions, de reflexions... Aquesta obra que és com una mena de mosaic immens on es reflecteix aquest nostre petit país, i ell, el David, ha sabut donar-li forma de poema.

Ara ens queda el testimoni d'aquesta edició especial de la nostra revista per fer-nos present aquell matí de dissabte una altra vegada.

La matinal s'havia acabat. Durant tot el matí, aquells a qui agradava la literatura entraven en una xerrada i sortien de l'altra, i això féu de la matinal un acte viu de gent que n'agafava ara un pessic, ara un altre. A tots i totes, als escriptors i a les escriptores, als assistents per la seva presència i la seva atenció, moltes gràcies en nom de la comissió literària, per haver fet possible aquesta matinal. Ens retrobarem a la segona.

Anna Ruiz i Mestres